

Escenes veïnals (VIII)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

De negocis tèrbols i homes estranys al replà del primer

LA MISSIÓ.

- L'has connectada?- pregunta en B1 molt neguitejat.
- Sí, ho he fet.Ho he fet tot com tu volies- respon en B2 amb certa resignació.
- Estàs segur d'haver seguit totes les indicacions?- pregunta en B1 molt nerviós.
- És clar que ho he fet!- exclama en B2 una mica ofès.
- No et veig gaire convençut.Potser, ara et vols fer enrera?
- La veritat no n'estic gaire de convençut.De totes les missions que hem fet junts, aquesta és la que n'estic menys de convençut.Però tan se val, si ho estic o no, ara ja és massa tard per deixar-ho córrer.
- I si no n'estaves convençut, per què no ho vas deixar de bon principi? Eh!- en B1 ho diu força enfadat- No sabies que era un artilugi molt perillós?
- Evidentment que ho sabia! Sabia que tenia un mecanisme molt sofisticat de control remot.I sabia...
- I sabies també que tenia un bon cronòmetre de la millor tecnologia nordamericana, el qual quan es posa en marxa enrera és massa arriscat aturar-la.
- Es arriscat, pero no es impossible- afegeix de forma contundent en B2.
- Millor ni intentar-ho.He conegut moltes persones que ho han intentat i han fracassat.
- Que vols dir que han fracassat? Que no n'han sortit vius?
- Exacte.Ningú.Absolutament ningú se n'ha sortit.La seva potència és tan elevada que aquells que l'han utilitzada n'han sortit sovint molt satisfets pel seu efecte devastador.
- Ningú ens havia parlat del seu efecte!- exclama espantat en B2.
- Estaves convençut que era com les altres,oi?- li pregunta en B1 fent-se l'entès- Doncs, certament anaves molt equivocacat.
- No em sap greu haver ignorat tot aquest temps la magnitud de la seva potència.Realment no en sap greu haver-ho ignorat, perquè d'aquesta manera he viscut una mica més tranquil, ignorant el mal que pot arribar fer només apretant un simple botó.

UNA DECISIÓ IMPORTANT

I

A l'empresa Nets un home encorbatat i ben pentinat dins un despatx- a qui ràpidament relacionem amb algun alt carrec de la companyia, per alguns materials luxosos, com ara una estil.logràfica amb una anella d'or i una taula de la millor fusta de roure-, i que es troba assegut comodament en una butaca de pell negra- la qual fou un obsequi molt especial d'uns industrials alemanys que quedaren molt contents del contracte d'intercanvi de productes làctics Nets- ha pitjat el botó del telèfon-contestador per avisar a la seva secretaria que anul.li totes les visites que havia de rebre, que no li passi trucades, excepte les del director general, ja que avui necessita molt de temps per reflexionar sobre una decisió important que a de prendre pel futur comercial de la companyia.

II

"Si hem d'esgratinyar calés ho haurem de fer o Riley o jo...pero com?". Aquestes paraules li passaven a en Bailey pel cap mentre se servia una bona mesura rera una bona mesura de whisky.La seva boca plena de dents corcades deixa anar un bon rot mentre guaitava que l'ampolla havia quedat practicament buida.
"He de trucar en Riley. Ho hem de fer en Riley o jo" . Aquest pensament fou el motiu que dugué a moure el seu cul voluminós, que es trobava escarxofat a la cadira, i aixecar-se gràcies a l'esforç dels seus braços gruixuts.
Un cop dret, es dirigí a la barra on la rossa seguia inclinada i somrient.
-Necessito un telèfon. -ho digué dissimulant una nova traca incontrolada de rots.
-Segueixi'm. - acompanyant l'afirmació amb un gest simpàtic.
La filla del vellot del bar, tot movent les seves grosses anques, dugué el seu client en un racó on hi havia un telèfon vell amb un dit de pols.Tot i els seu esforç corporal per insinuar-se davant en Bailey, aquest no va mostrar cap tipus d'interès; tot el contrari, el seu cap només hi tenia en Riley i milers de dolars.
Un cop sol, va trucar en Riley. No hi va trobar ningú a casa seva, només una veu impersonal del contestador:
"No hi sóc a casa.Si em voleu localitzar estic a Las Vegas participant en un campionat de billars a l'Hotel Vegas Star."

"Desgraciat!.Podrit!.Mentider!".Penjà el telèfon amb un fort cop mentre cridava fet una fúria.

El seu cor bategava a cent per hora i la seva cara carnosa regalimava mentre s'aixugava amb un mocador fastigós.

El seu soci l'havia deixat plantat i havia obtat per rebentar els seus diners en una maquina escurabutxaques a la ciutat de l'atzar.Bailey sabia que en Riley no tenia ni refotuda idea de jugar al billar, i que tot plegat era una excusa patètica per dissimular la seva creixent ludopatia.

Amb un soci ludòpata, un altre soci inútil i vell roncant, davant una rossa i grassa cambrera somrient, i amb una ampolla de whisky a les venes, inclosos els constants rots, en Bailey, gràcies a un miraculós moment de lucidesa, va sortir del bar a poc a poc i es va dirigir al cotxe.Amb un parell de crits despertà al vell, que espantat engegà el Packard polsós i va conduir fins a un Motel mig buit, camí de Nevada.

Al Motel mig buit, brut i pudent va pensar, "hauré d'atracar un banc. Si hauré d'esgratinyar calés, ho hauré de fer jo, sense el podrit d'en Riley, només jo...però com?."